

dybe, salte Vand, og vore Kyster inden for Søterritoriet ville altsaa kun blive Fredningspladser for Fisk, som vi saa forære fremmede Fiskere, der ere uden for Søterritoriet. Der er blevet talt saa meget om, at vi skulle frede Fisken for at udbringe den til en større Salgsværdi, og hvis det virkelig kunde lade sig opføre at lade Fisken gaa for at vokse sig stor, saa at man kan udbringe den til en større Værdi, kan man i og for sig ikke have noget derimod; men derom ere de lærde højest uenige, og de ere højest uenige om, hvorvidt Fiskene opfiskes det ene eller det andet Sted. Jeg skal anføre, at i 1895 udtalte Kandidat Mortensen, at der ingen Tvivl var om, at Rødspætten i Kattegat var opfisket, i hvert Fald hvad de store angik. I Ugeskriftet „Frem“, som er udkommet i Aar, siger Forstanderen for biologisk Station, at der kan være Tvivl om, hvorvidt Fiskebestanden kan taale det stærke og vidt drevne Fiskeri. Han er ikke sikker derpaa. Mortensen siger altsaa et Par Aar i Forvejen, at der er ingen Tvivl om, at Fiskebestanden er opfisket. Hvad er nu rigtigt, hvad kan man stole paa? Er det ene eller det andet rigtigt? Jeg tror nu ikke, at nogen af Delene er rigtig. Jeg læste en Beretning fra Frederikshavn i Oktober Maaned, hvoraf det fremgik, at der paa en enkelt Dag — jeg tror, det var den 6te Oktober — var indkommet til Frederikshavn ca. 10,000 Snes store Rødspætter, eller en Fangst saa stor, at man aldrig kunde mindes at have haft den saa stor paa en enkelt Dag. Det synes at tyde paa, at der ikke er saa stor Fare for, at man skal kunne opfiske Fiskebestanden, heller ikke de store Rødspætter i Kattegat, og der var føjet yderligere til, for at man ikke skulde tage fejl, at det ikke var sket i Vesterhavet. Med Undtagelse af 150 Snes vare de 10,000 Snes fiskede i Kattegattet. Det synes ikke at tyde paa, at Fiskebestanden og heller ikke de store Fisk skulle blive opfiskede. Jeg tror langt snarere, at det gælder for Fiskerne om at finde de bestemte Steder, hvor Fiskene opholde sig, og træffer man dem, tror jeg, der er tilstrækkelig mange Fisk, og at man ikke behøver at ængstes i saa Henseende. Jeg har mange Gange i Øresund været Vidne til, at to Fiskerbaade kunne ligge og fiske Torsk en Snes Alen fra hinanden, og at den ene Baad har fanget 3, 4, 5 og flere Snes, medens den anden ikke har fisket en eneste Torsk. Dette viser tydelig hen paa, at, hvad det gælder om, er hovedsagelig at finde de Pladser, hvor Fi-

skene opholde sig. Jeg er derfor ikke ganske sikker paa, at det vil være nødvendigt at vedtage Fredningsbestemmelser af den Art, der her er Tale om, hvorved vi kun ville frede Fiskene til Fordel for andre Nationer. Det tror jeg, der ikke er nogen som helst Grund til. § 14 mener jeg altsaa vi sikkert maa forandre saaledes, at den kommer mere i Overensstemmelse med de virkelige Forhold.

Med Hensyn til Kontrollen kan jeg ogsaa slutte mig til det ærede Medlem for Ærø, idet det ogsaa er min Mening, at Kontrollen i den Tid, den har bestaaet, for en væsentlig Del har gjort det til sin Opgave, at være Bussemand for Fiskerne. Jeg tror, at det, der burde være Kontrollens første Opgave, er at være vejledende for Fiskerne, at hjælpe Fiskerne til Rette paa alle mulige Maader, og naar dette skete, tror jeg, at den overordentlig store Sum, der aarlig medgaar til Fiskerikontrollen, vilde blive langt bedre anvendt end nu.

Trolle: Siden denne Lov sidst blev behandlet her i Folketinget, er der sket forskellige Ting, som kunde faa væsentlig Indflydelse paa Tingets Stilling til Forslaget; det er, hvad der allerede er berørt af den tidligere ærede Ordfører, nemlig for det første Fremkomsten af den ny Aalegaardsparagraf, de dertil hørende Bestemmelser i § 12 og endelig fremmede Trawlfiskeres Tilstedekomst i Kattegat, der har gjort nogle ældre Bestemmelser, som vare Grundlag for vore tidligere Forhandlinger om Frednings- og Ordensbestemmelser uden for Territoriet, illusoriske. Naar der tages Hensyn til, at Landstinget altsaa ikke har haft Lejlighed til at høre Folketingets Mening om disse tre Ting, tror jeg, vi maa indrømme og paaskønne, at Landstingets Holdning over for Loven, saaledes som den kom herfra, har været overordentlig imødekommende. Selv om Meningerne i Øjeblikket synes at være noget delte eller rettere meget imod den ny Aalegaardsparagraf, tror jeg nok, man ved nøjere Eftertanke maa indrømme, at denne ikke blot er brugbar, men at den er et væsentligt Fremskridt fra vore nuværende Bestemmelser. Det Hovedsynspunkt, Landstinget har gjort gældende over for Lovforslaget, er at faa indført et absolut Forbud mod Ilandbringelse af Undermaalsfisk, og da der er saa faa Fiskearter, der fredes, men disse ere af stor økonomisk Betydning, tror jeg, det er heldigt at faa et saadant absolut Forbud, men selvfølgelig dog kun under den Betingelse, at Jolle-